(గత సంచిక తరువాయి...)

ఒకరాత్రి..!! విజయవాడ జంక్షన్‌లో జీవితంలో రెండోసారి రైలు తప్పిపోయిన రేషన్ గుమాస్తా 'చంద్రుడు' బతుకు మబ్బు తెరల్లో పోరాడుతున్న కథ!

మధ్య మధ్య ఫ్లాష్ బాక్‌ల కలనేతతో కొంగ్రొత్త పద గుంభనలతో అల్లిన భావబంధుర మనోవైజ్ఞానిక నవల..!

రచనాకాలం: 1970

8

అర్ధరాత్రి గడిచి అప్పుడే అరగంట! చంద్రుడు చప్పరించిన పిప్పెరమెంటులాగ, అరిగిపోయిన అర్ధరూపాయిలాగ పలచగా, నీరసంగా ఉన్నాడు.

వలజతో మాట్లాడాక తను వేసుకున్న బట్టలు మరింత మురికిగా, తన జీవితం మరింత కురచగా కనిపించింది. ఎందరో తనని అన్ని వేపులనుంచి పరికిస్తున్నట్టూ, తన స్థాయిని గురించే వాళ్ళంతా ఆలోచిస్తున్నట్టూ ఊహించుకుని తెగ సిగ్గుపడ్డాడు చంద్రుడు. ఒక అందమైన అమ్మాయి ఆకర్షణ మనిషి పరిసరాల్ని మరింత ప్రత్యేకమూ, ప్రకాశవంతమూ చేస్తుంది గావును. మొదటి తరగతి వెయింటింగ్ రూమ్ ఖాళీగా ఉంది. లోపలికి తొంగిచూస్తే - ఉన్న ఒకరిద్దరూ గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతున్నారు. బాత్ రూంలో నీళ్ళు వృధాగా కారిపోతున్నాయి. ఎవరో షవర్ వదిలేసినట్టున్నారు. ఎటెండరు గుర్రు పెడుతున్నాడు.

"షవర్ అర్ధరాత్రి ఎవరు విప్పుతారు?" అనుకున్నాడు చంద్రుడు. ఆ ఆలోచన పక్కనే మరొకటి పొడిచింది.

"తనెందుకు స్నానం చెయ్యకూడదు?"

తులసి నిద్రపోతున్నది కుర్చీలోనే. పక్కనే బెంచీమీద మెత్తగా పక్క పరిచి వుంది.

సంచిలోంచి తెల్లటి మల్లుపంచె, పొడుగు చేతుల లాల్చీ బయటికి తీసి బాత్ రూంలోకి చేరాడు. చల్లటి నీళ్ళు - అవసరంలేని పాతజ్ఞాపకాల్లాగు పొడుస్తున్నాయి. మత్తు దిగి పోయింది. శరీరం చల్లబడుతూంటే ఆలోచనలో ఏదో చెప్పరాని వెచ్చదనం వచ్చినట్టయింది. తెల్లటి బట్టల్తో ఫ్లాట్‌ఫారం మీదకి వచ్చాడతను. తడిసిన జుత్తుని బాగా తుడుచుకుని, మీదకి దువ్వేశాడు. పాపిడ లేకుండా సన్నిటి మెడా, కుచ్చిళ్ళు పోసిన పంచా, లాల్చీ - అచ్చు బెంగాలీ బాబులాగ కనిపిస్తున్నాడు ఏదో రైలు కుడివేపు ఫ్లాట్‌ఫారం మీద ఆగి ఉంది. సంతర్పణ వడ్డనలో ఆఖరి వరుస లేచినట్టు - మిగిలి ఉన్న ప్రయాణీకులందరూ ఫ్లాట్ ఫారం మీంచి లేచారు

స్నానం చేశాక మరింత ఉత్సాహంగా ఉంది. విసురుగా రైలంతా కలియ తిరిగాడు - ఎవరినో వెదుకుతున్నట్టు. ఉన్నట్టుండి, వెదుకుతున్న మనిషి ఎవరో దొరికినట్టు తన చేతిని ఎవరో పట్టుకున్నారు. ఇటు తిరిగి - పదేళ్ళ కుర్రాడిని - చూసి నిర్ఘాంతపోయాడు. కొత్తముఖం - నల్లగా, పొట్టిగా, కాకీనిక్కరూ - మాసిపోయిన స్పోర్ట్స్ బనీనుతో ఉన్నాడు.

తలని కిందకి వంచమని సంజ్ఞ చేసి - "మా అక్కయ్య రమ్మంటోంది." అన్నాడు. ఇంగ్లీషు వాడు తెలుగు మాటాడుతున్నటుంది వాలకం.

చంద్రుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆలోచించడానికి వ్యవధి ఇవ్వలేదా కుర్రాడు. నడిపించుకుపోయాడు. ఆర్. ఎమ్. ఎస్. గదిదాటి - ఆర్. పి. ఎఫ్ గదిదాటాక - మెట్ల నీడలో తెల్లగా - పాలరాతి బొమ్మలాగ ఉన్న ఒకమ్మాయి నిలబడివుంది. ఆ అమ్మాయిని చూడగానే బిత్తరపోయాడు చంద్రుడు. నీలిరంగు హైబాడీ గౌను, కాళ్ళకి నల్లటి బూట్లూ - ఎర్రగా ఉంగరాలు తిరిగిన పొట్టి జుత్తూ, పెదలాకు లిప్‌స్టిక్ - యూరోపియనల్ అమ్మాయిలాగ ఉంది.

దగ్గరికి రాగానే 'హాల్లో' అంది ఇదివరకెప్పటినుంచో పరిచయం ఉన్నట్లు, ఒక క్షణం వరకూ ఆ పలకరింత తనని ఉద్దేశించినదేనని ఊహించలేకపోయాడు చంద్రుడు. ఆ పలకరింత తనని ఉద్దేశించిన దేనని ఊహించలేకపోయాడు చంద్రుడు. ఆ పలకరింత - ఎదుట వాడికి అర్థమయేటట్టు చెప్పే రహస్యంలాగ, తన స్థాయిని సూచించే మార్గం లాగ అనిపించింది. ఇప్పుడు నీడలోంచి బయటికి వచ్చింది.

"రైలుకి వెళుతున్నారా?" అంది.

ఆ మాటలకి మరో ఆశ్చర్యం కలిగింది. మాట స్వచ్ఛంగా అచ్చమయిన తెలుగు తనంతో ఉంది. మాట ఈ దేశానికి, మనుగడ మరో దేశానికి ముడిపడ్డ విచిత్రమయిన ప్రాణి అది.

చెప్పాడు సమాధానం - "రైలుకు వెళ్ళడంలేదు. రైలుకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను." మాట మధ్యలో కుర్రాడు ఆమె గౌను పట్టుకు పిలిచాడు. "సిస్టర్" అంటూ. ఏదో అర్థంకాని ఇంగ్లీషులో విసుక్కుని, చంద్రుడి వేపు చూసి, అంతలో నవ్వింది - "నా పేరు రోజ్" అంది. ఇప్పుడు చెక్కిళ్ళకి రాసుకున్న గులాబీ రంగును గుర్తుపట్టాడు లాంఛనంగా తన పేరు చెప్పాడు. తనని ఆ అమ్మాయి ఎందుకు పిలిచిందో అర్థంకాలేదు - ఇది పొరపాటేమో!

"మీరు నన్ను పిలిచారా? ఎక్కడేనా పొరపాటు.."

"నోనోనో! ఐవాంట్ యూ." ఆ ఆత్రం కూడా అందంగా. పొందికగా ఉంది.

రోజ్ అలా చిరునవ్వుతో అతణ్ణి గమనిస్తూనే ఉంది - చంద్రుడు తెల్లబోయి చూస్తూనే ఉన్నాడు. ఆ తర్వాత మాటలు అవసరంలేదని రోజ్ జీవితంలో నేర్చుకున్న పాఠమయితే, ఇలా ఒక అమ్మాయిని కలవడం చంద్రుడికి - ఇదే మొదటి అనుభవం.

"సిస్టర్!" అని మళ్ళీ గొడవచేశాడు కుర్రాడు.

ఈసారి మరీ కోపం తెచ్చుకుంది రోజ్. "మానర్ లెస్ ఇడియట్!" అని తిట్టింది. ఇరవై ఏళ్ళు కాపరం చేసిన ఇల్లాలు భర్తని అడిగినట్టుగా ఇటు తిరిగి - "వాడికి ఓపది రూపాయలు పారేయండి!" అంది విసుగ్గా, అక్కడ చంద్రుడు కాక మరెవరయినా ఉండివుంటే పదిరూపాయలు తృణప్రాయంగా విసిరేసేవారు. కాని, స్త్రీ స్వభావం, ఆ చనువులో విశేషం అర్థంకాని కారణం చేత ఇంకా మంకుగానే నిలబడిపోయాడు చంద్రుడు.

అలాంటి సందర్భంలో ఏ మగాడూ పర్సు తియ్యకుండా ఆగకపోగా, పదికి బదులు ఏభై తీయటం తెలుసు రోజ్‌కి. అలాంటిది, ఈ పెద్దమనిషి ఏమీ మాట్లాడకపోవడం గమనించి మొదటి సారిగా దిగ్భ్రాంతురాలయింది.

పైపెచ్చు - "నేనెందుకు కివ్వాలి?" అన్నాడు చంద్రుడు. ఇది అలవాటైన సన్నివేశం లాగు ఆసింటా జరిగాడు, కుర్రాడు,

"నా కోసం" అంది రోజ్ నవ్వుతూ ఆ వాక్యంలో ఇంగ్లీషు అర్ధం అంత సుళువుగా స్ఫురించలేదు చంద్రుడికి.

"నువ్వెవ్వరివో నాకు తెలీదు."

"ఇప్పుడు తెలుస్తోందిగా?" అంది.

"డబ్బు ఇవ్వమనడం తప్ప నాకేం అర్ధం కాలేదు."

"ఆడపిల్ల ఇలా డబ్బు ఇవ్వమంటే. ఇంకా అర్ధం కావలసిందేముంది?" అంది రోజ్, ఆ కళ్ళు అందంగా బరువెక్కిన ఆ రొమ్ములు - చంద్రుడికి అర్ధంకాని భాషలో ఏవో చెపుతున్నాయి కాని, రోజ్ దురదృష్టం - ఆ భాష చంద్రుడికి తెలీదు - ఇవాళ ఆమెకు ఆకలి తీరని ఆహారం లభించింది.

చంద్రుడు తటపటాయిస్తున్నట్టు కనిపించడంతోటే - రోజ్ మళ్ళీ అంది:

"మాది వించ్ పేట, రైలు వెళ్ళగానే వెళ్ళిపోదాం. సిద్ధంగా ఉండండి, వాడికి ఇచ్చి పంపండి, రారా రాజ్!" అంది.

'రాజ్' అనబడే కుర్రాడు ముందుకు వచ్చాడు. చాలా తెలిసినట్టు ముందుకు వచ్చాడు. చాలాతెలిసినట్టు చంద్రుడి ముందు చెయ్యిజాపాడు. ఇవ్వడానికి అవసరం కనిపించకపోయినా, చెయ్యిజాపిన కుర్రాడిని - అలా ఆ అమ్మాయి ముందు కాదని పొమ్మనడం ఎలాగో చేతకాలేదు. చేతకాని అలాంటి సన్నివేశాల్ని కల్పించడం రోజ్‌కి చాలా చాతనయిన పనని అర్ధం అయేలోగానే - పర్సు తీసి రెండు రూపాయి నోట్లు అతని చేతిలో ఉంచాడు - "నా దగ్గర ఇంతే ఉంది!" అంటూ.

కుర్రాడు ఈసారి ఆశ్చర్యపోయాడు - వీనస్ లాంటి తన అక్కయ్య సౌందర్యానికి ఇంతటి చవక ధర లభించినందుకు.

"ఇది విజయవాడ రైల్వేస్టేషన్. ఇంటికి పో" అంది రోజ్ నవ్వుతూ. కుర్రాడు తుర్రుమన్నాడు.

"నేను నీకెందుకు డబ్బివ్వాలో నాకర్ధం కాలేదు. నువ్వు వించ్ పేటలో ఉంటే నాకేం? వినుకొండలో ఉంటే నాకేం?" అన్నాడు అంత డబ్బుని ఒక్కసారి ఇవ్వవలసి వచ్చినందుకు కాస్త కించపడి.

కనీసం నాలుగు రూపాయల ఖరీదయిన నవ్వుని అతని మీద గుప్పించింది ఆ మసక వెలుగులో.

"ఈ వ్యవహారాల్లో అర్ధానికేముంది? ఎవరి ఇష్టం వాళ్ళది - వించిపేటకి కాకపోతే, మీకిష్టమయిన చోటికే వెళదాం" అంది. అనడంలో చెయ్యి అతని బుగ్గమీదకి పోనిచ్చి, ఒక్కసారి సుతారంగా మీటింది.

ఆనవ్వుకీ, ఆ సంకేతానికీ ఏదో అర్ధం కనిపించి వెర్రివాడిలాగ చూశాడు చంద్రుడు. అతని విస్మయానికి ఆమె నవ్వు ఆకర్షణీయమయిన సమాధానం చెప్పింది.

"ఇదే స్థంభం. గుర్తుంచుకోండి. రైలు వెళ్ళాక వస్తాను" అంటూ ముందుకు నడిచిపోయింది. నాలుగు అడుగుల్లో పాలలాంటి దీపాల వెలుగులోకి జారిపోయింది. ఇంతలో రైలు ఇంజను రొద చేస్తూ పెట్టెలవేపు జారుతూ ఆమెకీ తనకీ అడ్డువచ్చింది.

చంద్రుడికి ఒళ్ళు జివ్వుమంది. తన శరీరాన్ని, బట్టల్ని ఒక్కసారి చూసుకున్నాడు. తను ఇంకా వయస్సులో ఉన్నట్లూ, ఆ బట్టలూ, ఆ అనుభవం సాక్ష్యం మరింత ధైర్యాన్నిచ్చింది.

వించ్ పేట ఎక్కడో అతనికి తెలీదు. తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తీ లేదు. కాని కేవలం ఆ ఆలోచనే అతనికెంతో తృప్తి కలిగించింది. లిప్ స్టిక్ రాసిన ఎర్రటి పెదవులు సగం కొరికిన ఏపిల్ పళ్ళముక్కల్లాగ ఉన్నాయి. చంద్రుడికి ఆకలి వేసింది. కాని, వాటి ఖరీదుకి తను తూగగలడా అని ఆలోచించుకుంటూ - మరొక్కసారి ప్లాట్‌ఫారం అంతా నడిచాడు.

రైలు కదిలేవేళ అయినట్టుంది. ప్రయాణీకులు ప్రయాణానికి తొందరపడుతూంటే, చంద్రుడి మనస్సు ఏదో అనుభవాన్ని ఆలోచిస్తూ అదిరిపడుతోంది. ఆ చిరునవ్వూ, ఆ కళ్ళూ - మళ్ళీ - అవన్నీ కనిపిస్తాయి - ఆ స్థంభం దగ్గరికి వచ్చేశాడు చంద్రుడు.

పల్చటి ప్లాట్ ఫారాన్ని జీరాడుతోంది. గార్డు విజిల్ వేశాడు. అనుకోకుండానే స్థంభం దగ్గరికి వచ్చేశాడు చంద్రుడు.

పల్చటి మేఘం చంద్రుడికి అడ్డు నిలిచి శీతకాలంలోని నజ్జు ఎండలాగ గుడ్డివెన్నెల వెలుగు వెచ్చగా ఉంది చంద్రుడికి.

రోజ్ పెదవులు పదే పదే గుర్తుకొస్తున్నాయి. రైలు ఇపుడు తనముందు నుంచి కదిలింది.

ఎవరో ప్రయాణికులకి వీడ్కోలు ఇవ్వడానికి రైలుతోపాటు నడుస్తున్న స్టూడెంట్‌ని ఆపి- వించ్‌పేట ఇక్కడికి ఎంతదూరం?" అనడిగాడు చంద్రుడు.

"నాకు తెలీదు," అంటూ ముందుకు నడిచాడు కుర్రాడు.

రైలు వేగం పుంజుకుంటూంది. ప్లాట్ పారంలో మిగిలిపోయిన మనుషుల మధ్యనుంచి రోజ్ వస్తుందా అని చూస్తున్నాడు. రైలు పెట్టెలు ఏదో తెలియని, అలవాటుకాని సంగీతాన్ని ఆలాపిస్తున్నట్టనిపించింది. హఠాత్తుగా, దిమ్మరపోయేలాగ తొందరగా ప్లాట్ ఫారం దాటిపోతున్న ఆఖరి పెట్టెలో కిక్కిరిసిపోయిన మూడోతరగతి పెట్టెలోని కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తోంది. తనని చూసి చిరునవ్వుతో చెయ్యిఊపింది. నిర్ఘాంతపోయాడు చంద్రుడు - ఆ చిరునవ్వులో కవ్వింపు కంటే క్షమాపణ ఎక్కువగా కనిపించింది. ఆలోచించేలోగానే రోజ్ దూరమయింది రైలుతో సహా.

చంద్రుడికి ఆశ్చర్యం దిగజారగానే - పకాలున నవ్వొచ్చింది. ఆ వెంటనే ఏదో భయంకరమయిన ఆలోచననుంచి విముక్తిలాంటిది కూడా తోచింది. ఆ విముక్తి ఖరీదు నాలుగు రూపాయలు. స్థంభానికి చేరబడ్డ చోట నల్లటి తారు అంటుకుంది. ఆలోచిస్తూ ముందుకు అడుగులు వేశాడు. దూరంగా జారిపోతున్న రైలు ఎర్రదీపమయి, చిన్నదయి, చివరికి శబ్దమయి మాయమయిపోయింది. చంద్రుడిలో రేగిన కోరికలాగానే.

ప్లాట్ ఫారం నిశ్శబ్దంగా ఉంది. హఠాత్తుగా ఓ దృశ్యం చంద్రుడి కళ్ళబడింది. వలజ వెనక నడిచిన ఎనుబోతులాంటి పోర్టరు. తులసితో మాట్లాడుతూ కనిపించాడు. తులసి అతన్ని ఏదో అడుగుతూంది. ఆమె ముఖంలో ఆత్రం, ఆందోళన చూసి భయపడ్డాడు. ఒక్క క్షణం కిందటే విముక్తం అయిన భయం మళ్ళీ అతనిలో చోటు చేసుకుంది. సడలిన కోరిక వీడి క్షణకాలమే అయినా, భార్యముందు దోషిలాగ నిలబెట్టింది. కాళ్ళు లేని తులసి - తనకంటే ఎన్నో ఉన్న అగ్ని శిఖలాగ కనిపించింది. ఆమె నిద్రలోంచి కూడా చాలా పవిత్రంగా మేలుకుంది. తనూ, రోజ్ మాట్లాడుకోవడం పోర్టరు చూశాడేమో! భర్తలోని చెడువర్తనకి కాక, అటువంటి పరిస్థితి అతనికి తటస్థపడినందుకే ఆమె ఆశ్చర్యపడుతుందేమో!!

తొందర తొందరగా దగ్గరికి వచ్చాడు చంద్రుడు. తులసి రాకని గమనించి త్రుళ్ళిపడింది. భర్తని గురించి మరొక వ్యక్తి, భర్తలేని సందర్భంలో వినడం ఏదో నేరంలాగ కనిపించి తలొంచుకుంది.

పోర్టరు తన రాకని ఇంకా గమనించలేదు. "ఆ అమ్మ పెద్ద సినిమా ప్రొడ్యూసర్ గారి పెళ్ళామమ్మా - చాలా డబ్బున్న మనిషి అయ్యగారంటే చాలా తెలిసినట్టుంది..."

క్షణంలో విషయం అర్థమయింది చంద్రుడికి. చేసిన నేరం తెలిసిందేమోననే భయం స్థానంలో, చెయ్యనిది నేరమయిందన్న కోపం ఇప్పుడు ఎక్కువయింది. వాడు చెప్పేది రోజ్ విషయమే అయితే తలవంచేవాడేమో! కాని, వలజ గురించి - ఏదో పెద్ద రహస్యంలాగ వాడు చెప్పడం, తులసి వినడం చాలా చికాకు, అసహ్యం కలిగించింది. ప్లాట్‌ఫారం అంతా గడగడలాడేటట్టు - తులసి మీద విరుచుకు పడ్డాడు చంద్రుడు.

"నీకు బుద్ధుందా లేదా? నా గురించి మరొకడిని అడిగి తెలుసుకోవలసినంత నేరం నేనేం చేశాను! నన్నే అడగొచ్చుకదా? అయినా, అవన్నీ అడిగి తెలుసుకోవలసిన అవసరం ఏముందు నీకు?"

సిగ్గుతో, భయంతో, దుఃఖంతో పిట్టయిపోయింది తులసి "నేనడగలేదు. ఎలా గ్రహించాడో నేనే మీ భార్యనని, వాడే వచ్చి చెప్పుకుపోయాడు" అంది.

ఎనుబోతులాంటి పోర్టరు - ఎప్పుడు తప్పించుకున్నాడో ఆ ప్రాంతంలో లేకుండా పోయాడు.

"ఇలాంటి వెధవ పనులు చెయ్యబట్టే - దేవుడు నిన్ను కుంటిదాన్ని చేశాడు. నోరుమూసుకు అక్కడ పడివుండు" అని కేకలు వేసి చక్రాల బండిని కాలుతో తోశాడు. ఆ ఉదుటుకి బండి ఊగి అయిదారు గజాలు ముందుకు దూకింది. చక్రాన్ని ఆపడంలో చెయ్యి ఊచల్లో పడి తిరిగి గిలగిలలాడింది తులసి. అయినా ఆమెకి బాధ రాలేదు. దుఃఖం వచ్చింది. అవును, అను చేసింది తప్పే. భర్త ఏదో వెలితి అయిన పనిచేస్తున్నాడని ఎవరో చెపితే తనెందుకు వినాలి? సిగ్గుతో తలవొంచుకుని, పదిమందీ తనని చూస్తున్నారని తెలిసి, వెనక్కి బండిని నడుపుకుని గోడకి ఆనుకుని ప్రతిమలాగ కూర్చుండిపోయింది. బల్లమీద తల పట్టుకు కూచున్న భర్తని భుజమీద చెయ్యి వేసి జాలిగా పలకరించి -

"అలా కాస్సేపు తిరిగిరండి, మనస్సు స్థిమితంగా ఉంటుంది" అని ప్రార్థించింది. భార్యనయితే తిట్టగలిగాడేకాని, మల్లెపువ్వులాంటి పంచె మడత, అర్థరాత్రి పచార్లు, సినిమా మనిషి, అందమయిన భార్యతో కబుర్లూ - ఇవన్నీ భార్యకి ఎలాంటి కథను చెపుతాయో ఊహించుకుని, తనూ సిగ్గుతో క్రింగిపోయాడు. తన ఉదాసీనతకి ఆమె దెబ్బతింది. కాని, ఆమె ఉదాసీనత (ఒకవేళ కలిగినా) ఇంకా దయగా ప్రేమగా తనపట్ల జాలినే చూపుతోంది.

ఇక అక్కడ కూచోలేక, లేచి నడక ప్రారంభించాడు.

అప్పటికి సరిగ్గా అర్థరాత్రి అయినట్టు - ఎక్కడో గడియారం పన్నెండుసార్లు గుర్తు చేసింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

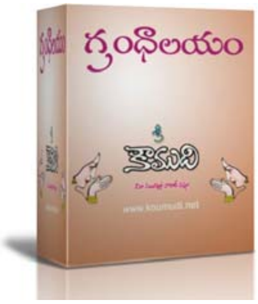

Click here to go to KOUMUDI Library

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..